

Ελληνική Εταιρεία Γεωγραφικών Μελετών
«Ο Στράβων»

Η ΕΛΛΑΔΑ ΝΑ ΣΩΣΕΙ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑ ΤΗΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΩΘΕΙ

Ας σταματήσουμε πλέον τις αυταπάτες και ψευδαισθήσεις, τις δικαιολογίες περί διεθνούς πραγματικότητας και αδυναμίας για να μην αντιδρούμε όπως οφείλουμε. Το Αιγαίο σύμφωνα με τις συμφωνίες που καθορίζουν τα ελληνικά σύνορα, και βάσει της UNCLOS (Σύμβαση των ΗΕ για το δίκαιο της Θάλασσας) και της κοινής λογικής, από τις δυτικές ακτές των ανατολικών νησιών της Ελλάδας μέχρι το ηπειρωτικό τμήμα της αποτελεί ελληνική υφαλοκρηπίδα και ΑΟΖ.

Ότι το Αιγαίο ανήκε στην Ελλάδα με σύνορα τη μέση διαχωριστική γραμμή μεταξύ των ανατολικών ακτών των ελληνικών νησιών του ανατολικού Αιγαίου και της Ανατολίας, δεν το αμφισβητούσε μέχρι το 1973 ουδείς, πλην ίσως της Ελλάδας η οποία δεν επέκτεινε εγκαίρως τα χωρικά της ύδατα στα 12 ν. μ. όπως είχαν κάνει πολλά κράτη πολύ πριν από την καθιέρωση του κανόνα της UNCLOS. Έκτοτε, και με κριτήριο πάντα την αποφυγή ενός πολέμου, η Ελλάδα υποχωρεί συνεχώς από τα κυριαρχικά της δικαιώματα μέχρι που θα αρχίσει να της ζητείται να παραχωρήσει και εθνική κυριαρχία επί των νήσων της.

Ας μη ξεγελιόμαστε: Η Ελλάδα έχει κάνει ήδη σημαντικές παραχωρήσεις. Σύμφωνα με το άρθρο 6 του Πρωτοκόλλου της Βέρνης ανέλαβε την υποχρέωση να απόσχει από κάθε πρωτοβουλία ή πράξη, σχετική με την υφαλοκρηπίδα του Αιγαίου. Με τον τρόπο αυτό η Τουρκία απέκτησε λόγο στο σύνολο του Αιγαίου. Κατά τη συνάντηση κορυφής του ΝΑΤΟ στη Μαδρίτη το 1997 η Ελλάδα αποδέχθηκε επίσης την ύπαρξη ζωτικών συμφερόντων της Τουρκίας στο Αιγαίο, αδιακρίτως περιοχής.

Η Τουρκία όμως δεν σταματά τις διεκδικήσεις, που είναι κάθε φορά και προκλητικότερες και πλέον έφθασε να θεωρείται δεδομένο ότι το Αιγαίο ανήκει και στην Τουρκία, ότι κάποια ελληνικά εθνικά δικαιώματα έχουν ήδη παραχωρηθεί.

Τα ελληνικά δίκαια δεν μπορούν πλέον να γίνουν αποδεκτά από το Διεθνές Δικαστήριο αφού αυτό κρίνει σύμφωνα και με τις εντυπώσεις που έχουν δημιουργηθεί διεθνώς. Αλλά το θέμα δεν μπορεί να παραπεμφθεί καν στο Δ.Δ. αφού η Τουρκία αμφισβητεί το εδαφικό καθεστώς κάποιων νησιών και επομένως δεν υπάρχει η εδαφική βάση επί της οποίας να αποφανθεί το Δ.Δ.

Η τουρκική διπλωματία δεν ήταν καλύτερη από την ελληνική. Από την ελληνική πλευρά όμως αφενός έλειπε ο επιτελικός σχεδιασμός, η ανάλυση και η καθιέρωση στόχων, ενώ αφετέρου στην Ελλάδα αναπτύχθηκε ένα πνεύμα ηττοπάθειας από ορισμένες πολιτικές δυνάμεις και διάφορα ιδρύματα μελετών εξωτερικής πολιτικής.

Η μόνη διέξοδος που απομένει πλέον είναι η επέκταση των χωρικών υδάτων μας στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο στα 12 ν.μ. με ό,τι αυτό συνεπάγεται καθόσον αφορά την αντίδραση της Τουρκίας. Και συνεπάγεται πολλά, περιλαμβανομένης και της αντιμετώπισης του Κυπριακού, για το οποίο τρέφουμε ψευδαισθήσεις ότι μπορεί να υπάρξει πλέον λύση ενιαίου κράτους. Εκτός αν η Τουρκία συνειδητοποιήσει ότι μια δίκαιη ειρήνη είναι προτιμότερη από ένα άδικο πόλεμο, πράγμα που δεν μοιάζει πολύ πιθανό.

Εξυπακούεται ότι η επέκταση της αιγιαλίτιδος ζώνης είναι πολύ δυσκολότερη τώρα, ότι δεν έχουμε τη συναίνεση πολλών κρατών ωστόσο το οφείλουμε στη συνέχεια της χώρας ώστε να μην παραδώσουμε μια Ελλάδα μικρότερη από αυτή που παραλάβαμε, όπως δεν συνέβη σε καμιά ιστορική περίοδο μέχρι τώρα. Αυτό θα μπορούσε να γίνει εντός της επόμενης διετίας, οι προετοιμασίες όμως θα πρέπει να αρχίσουν αμέσως. Και θα πρέπει να αρχίσουν από την αναζήτηση εθνικής συναίνεσης όλων των πολιτικών δυνάμεων.

Στράβων ο εξ Αμασειάς
5/9/2024